

4

MOJE SÉGRA JE

UPÍR

Houstoupírský

Sienna Mercerová

COO
BOO

COO
BOO

MOJE SÉGRA JE
UPÍR

Hustoupírský

Sienna Mercerová

Se zvláštním poděkováním Joshi Greenhutovi

Přeložil Jakub Kalina

Copyright © 2008 by Working Partners Limited
Translation © Jakub Kalina, 2015

ISBN 978-80-7447-947-2

Mojí sestře Lise

KAPITOLA I

Ivy Vegová a její nejlepší kámoška Sophia Hewitová pospíchaly v pondělí ráno přes nejstarší hřbitov ve Franklin Grove do školy. Zmrzlá tráva na pěšině jim křupala pod těžkými botami a Ivy měla ruce zastrčené v kapsách dlouhého černého kabátu, aby jí neumrzly.

V Evropě mi tenhle starý hřbitov bude chybět, pomyslela si Ivy. Přestože bylo ještě šero, v dálce rozeznala nízkou siluetu rodinné hrobky jejího kluka, kam často chodívali posedět s přáteli. Za hřbitovní bránou se mihotala světla nedalekých domů.

„To byla vražedná party!“ vyhrkla Sophia a vytrhla Ivy z rozjímání. Zdálo se to jako věčnost, ale v sobotu byla Ivyina lidská sestra přijata do upírské komunity, takže uspořádaly malou oslavu. „Musíš být vážně nadšená,“ pokračovala Sophia, „že už nemusíme držet v tajnosti, že Olivia o nás ví. Je to po celém upírském internetu.“

Ivy zabořila pusku do černé pletené šály a vydechla, aby si zahřála krk. *Jenže to není jediná věc, která už není tajemství*, blesklo jí hlavou. „Sophie,“ řekla nahlas, „musím ti něco říct.“

Když Olivia Abbottová otevřela těžké dubové dveře základní školy ve Franklin Grove, ovanul ji horký vzduch. Rozhlédla se po vstupní hale, sundala si čepici a zatočila s ní za jeden z růžových pompomů, které visely na ušních klapkách. Poskočila si, aby se zahřála. Kvůli školnímu shromáždění si oblékla roztleskávačský dres, jenže i když na sobě měla legíny, cítila se jako nanuk.

Kde jsi, Camillo? říkala si, když poskakovala

z nohy na nohu a vyhlížela kamarádku. *Mám skvělé zprávy!*

Když se otevřely vstupní dveře, Olivia se k nim s nadějí podívala. Byla to však jenom Charlotte Brownová, namyšlená kapitánka roztleskávaček. Na uších měla bílé plyšové klapky.

„Ahoj, Charlotte,“ pozdravila ji Olivia, která nedokázala skrýt zklamání. Charlotte pustila dveře, aby se zabouchly, ale její přísluhovačky Katie a Alison jí byly v patách. I ony měly na uších plyšové klapky.

„Olivie, jsem tak zmrzlá,“ zakňourala Charlotte.

„My taky,“ vyhrkly Katie a Alison, které si dávaly záležet, aby si vždycky myslely totéž co Charlotte.

„Tak to byste měly jít honem dovnitř, abyste se zahřály,“ řekla Olivia a blýskla po nich úsměvem. Proběhly okolo ní bez dalšího slova.

Studenti se trousili do školy jeden po druhém. Olivii poskočilo srdce při každém otevření dveří. Konečně uviděla Camilliny blondaté kudrlinky.

„Camillo!“ zavolala.

„Čau,“ usmála se na ni kamarádka mile. „Pro-

miň, že jdu pozdě. Včera jsi v tom telefonu zněla tak nadšeně. Co se stalo?“

Olivia se zakřenila. „Jenom ta nejlepší věc v mém životě!“

Camilla se na ni skepticky podívala. „Lepší, než když jsi zjistila, že máš ztracené dvojče?“

Olivia nakrčila nos. Camilla měla pravdu. Až do prvního školního dne ve Franklin Grove před několika měsíci Ivy ani Olivia nevěděly, že jsou dvojčata. Když o tom tak přemýšlela, zjištění, že její sestra je upír, byla taky velká věc, ale o tom Camilla nic netušila. Olivia patřila k pouhým několika lidem na světě, kteří o upírech znali pravdu.

„Stejně dobrá,“ rozhodla se Olivia a odtáhla Camillu k obrovskému kapradí v květináči v rohu vstupní haly.

Zhluboka se nadechla. „Nesmíš to nikomu říct,“ upozornila kamarádku. „Slibuješ?“

„Slibuju,“ přikývla Camilla vážně. „Tak už mi to pověz!“

„Vždyť ti to *říkám*,“ bránila se Ivy.

„Ne,“ zavrtěla Sophia hlavou. „Ty se mi to *snažíš* říct. Ale zatím jenom hodně vzdycháš.“

Ivy si znovu povzdechla, až se jí od úst vznesl obláček páry. „Pořád tomu nemůžu věřit,“ zamumlala na vysvětlenou.“

„Ivy,“ napomenula ji Sophia přísně. „Za chvíli mi tady umrznou špičáky.“

„Vždyť žádné nemáš,“ odvětila Ivy a rozhlédla se po hřbitově, jestli se někdo nepotlouká poblíž. „Piluješ si je stejně jako ostatní.“

„To se jenom tak říká,“ odrkla si Sophia otráveně. „Tak už mi prozrad' ten velký objev!“

„Zjistila jsem...“ Ivy polkla. „S Olivíí jsme zjistily...“

Sophia na ni netrpělivě hleděla.

„Kdo je můj opravdový otec,“ vysypala ze sebe Ivy konečně.

„Vážně?“ vypískla Camilla s vykulenýma očima. Olivia přikývla a kousla se do rtu, aby skryla

úsměv. „Mám takovou radost!“ Camilla ji objala, přičemž nechtěně zlomila jednu kapradinu. Olivia se zahihňala.

„Věděla jsem, že s Ivy něco zjistíte, když budete dál hledat,“ prohlásila Camilla hrdě.

Olivia musela uznat, že se jim vytrvalost vyplatila. Záhadu svých rodičů se snažily rozlousknout od první chvíle, co zjistily, že jsou dvojčata.

„Díky, Camillo,“ řekla Olivia a ještě jednou kamarádku objala. „Chtěla jsem ti to povědět osobně.“

„Tak kdo to je? Kdo je tvůj táta?“ vyptávala se Camilla zvědavě.

Olivia našpulila rty a vychutnávala si tu chvíli.

Kamarádka si ji zkoumavě prohlížela. „Já to věděla!“ vyjekla. „Je to nějaká celebrita! Vždycky se mi zdálo, že máš rty jako George Clooney!“

„Nene,“ zavrtěla Olivia upejpavě hlavou. „Je to ještě lepší.“

„Antonio Banderas?“ zašeptala Camilla užasle.

„Tak kdo to teda je?“ naléhala Sophia vzrušeně. Vycházely ze hřbitova a ona držela Ivy kolem pasu.

Ivy si nechala dlouhé tmavé vlasy spadnout přes obličej. „No, ehm, jmenuje se... Karl Lazar,“ vykoktala. *Proč mi děláš takovou potíž povědět svojí nejlepší kámošce celou pravdu?* divila se v duchu. Samotné se jí to zdálo tak neuvěřitelné, že to nedokázala vyslovit nahlas.

„Lazar?“ zopakovala Sophia. „To myslíš toho transylvánského upírského šlechtice, co se zamiloval do lidské ženy?“

Ivy jen přikývla.

„To je super! A víš, jestli ještě žije?“ vyptávala se Sophia.

„Jo, žije,“ přisvědčila Ivy.

„Jak to víš?“ nedala Sophia pokoj.

„Posledních třináct let se skrývá,“ odpověděla Ivy.

Když se v dálce objevila budova školy, Sophia zpomalila. „Ivy, proč si myslím, že mi neříkáš všechno?“

Ivy se stydlivě usmála. Byla ráda, že ji kama-

rádka zná tak dobře. „Protože ti neříkám všechno?“ opáčila.

Sophia jí pátravě hleděla do tváře a Ivy se naposled zhluboka nadechla. Odhrnula si vlasy z čela. „Můj táta je můj táta,“ oznámila. Její slova se rozplynula ve vzduchu jako dým.

Sophia na ni nechápavě hleděla.

„Můj táta je můj *opravdový* táta,“ objasnila jí Ivy.

Sophia si v tom chtěla udělat jasno. „Chceš říct, že tvůj otec Charles Vega, kterého znáš celý svůj život...“

„... je Karl Lazar,“ dořekla Ivy.

Sophia nevěřila svým uším. „No to mě kousni do tepny.“

Ivy se ušklíbla. „Nemám špičáky, pamatuješ?“

„Ale proč by pan Vega předstíral, že je Ivyin adoptivní otec, když je ve skutečnosti její pravý otec?“ zajímala se Camilla.

„To nevíme,“ zamračila se Olivia. „Možná, že nechtěl, aby Ivy věděla, že má dvojče.“

„Ale proč?“

Olivia mohla jen pokrčit rameny. Ráda by kamarádce prozradila všechno, co s Ivy zjistily – že jejich otec byl upír, zatímco jejich matka člověk, a že po matčiny smrti dvojčata rozdělil. Jenže složila Krevní přísahu, což znamená, že nikdy nesmí porušit První zákon noci, což znamená, že nikdy nesmí člověku odhalit existenci upírů. Štvalo ji to, protože Camilla byla superchytřá a Olivia si tak trochu myslela, že její kámoška už má nějaké podezření, proč to pan Vega udělal.

Ivy a Sophia stoupaly po schodech do školy. „Tuší tvůj táta, že to víte?“ zeptala se Sophia.

Ivy zavrtěla hlavou. „Probraly jsme to s Olivíí a shodly jsme se, že o tom zatím našim rodičům neřekneme. Až se Audrey, Olivíina máma, dozví pravdu, vylítne jako vyplašený netopýr. A táta už je z Olivie taky dost nervózní.“

Když vešly do vstupní haly, Ivy uslyšela, jak

někdo tiše volá její jméno. Rozhlédla se, ale nikdo z procházejících studentů se na ni nedíval.

„Ivy! Sophie!“ ozval se hlas znovu.

„Myslím, že nás volá to kapradí,“ ukázala Sophia do protějšího rohu. Když došly ke květináči, náhle se objevila ruka s růžovými nehty a zatáhla Ivy za zeleň.

Schovávaly se tam Olivia s Camillou.

„Už si jí to řekla?“ vyhrkly Ivy i Olivia současně. Obě na sebe kývly a všechny čtyři se objaly.

„Gratuluju, žes konečně našla svého pravého tátu,“ ušklíbla se Camilla na Ivy.

„Věřila bys tomu, že měly celou tu dobu pravého tátu přímo před nosem?“ otočila se Sophia nadšeně ke Camille, která jen nevěřicně zakroutila hlavou.

„Nikomu to nesmíte říct,“ varovala je vážně Olivia.

„Ani Brendanovi?“ zeptala se Sophia.

„Brendan je výjimka,“ odvětila Ivy. Svému klukovi se to chystala prozradit po první hodině. Chtěla mu to sdělit na chodbě v křídle přírodních věd, kde ji pozval na první rande. Vyrobila mu

přáníčko s poděkováním za všechnu jeho podporu při hledání.

„Musí to být velké tajemství, když se schováváme za obřím kapradím,“ culila se Sophia.

Olivia se přestala usmívat. „Vyhlášíme s Ivy stav nouze – její táta se chce stěhovat do Evropy.“

„Je to i tvůj táta,“ připomněla jí Ivy jemně.

Olivia přikývla. „No jo,“ přitakala a pomyslela si, že jí bude chvilku trvat, než si na to zvykne. „A máme necelých deset dní, abychom mu to stěhování rozmluvily.“

„Nenecháme se znovu rozdělit,“ prohlásila Ivy statečně.

„A já se nenechám připravit o svého biologického tátu, když teď vím, kdo to je,“ dodala Olivia.

Camilla i Sophia se postavily do pozoru. „Jak vám můžeme pomoci?“ zeptala se Camilla.

„To si vážně myslíš, že tvůj táta by mohl změnit názor?“ podivila se Sophia a podržela se přes čepici na hlavě.

„Musí,“ odpověděla Ivy.

„Vymyslíme něco, co mu zabrání odtud odjet,“ řekla Olivia.

„Něco tak vražedného,“ dodala Ivy, „že bude umírat touhou tady zůstat.“

„Co jako?“ zeptala se Sophia.

Obě sestry se na sebe pochybovačně podívaly. „To právě doufáme, že nám pomůžete vymyslet,“ pousmála se Ivy.

Čtyři holky se dívaly jedna na druhou. Když zazvonilo na první hodinu, pořád tam ještě zahloubaně postávaly.

„Do hloučku,“ zavelela Olivia a všechny se shlukly k sobě. „Sejdeme se u oběda a něco vymyslíme,“ rozhodla.

Všechny přikývly. Pak je Olivia přiměla natáhnout ruku doprostřed. „Franklin Grove, nebo nic!“ řekla.

„Franklin Grove, nebo nic,“ zopakovala Ivy a její kamarádky jednohlasně, načež zapumpovaly rukama a vyhodily je do vzduchu.

❧ KAPITOLA 2 ❧

Po třetí hodině si Olivia před zrcátkem ve své skřínce upravovala oční stíny Modrá obloha. Najednou se k ní přihnala Sophia.

„Kód červená,“ řekla významně. Na krku se jí houpal její obrovský foťák.

„Myslíš kód černá?“ zeptala se Olivia. Sophia a Ivy tak svolávaly krizovou poradou na záchodech v křídle přírodních věd.

„Ne,“ zavrtěla Sophia hlavou. „Kód červená.“

Olivia uklidila paletku do kabelky. „Ale já nevím, co znamená kód červená,“ opáčila zmateně.

„Vy gotici umíte být občas dost záhadní, víš to?“

„Kód červená,“ odpověděla Sophia šeptem,
„znamená, že se sejdeme v knihovně.“

„Myslela jsem, že se máme sejít v jídelně,“ po-
divila se Olivia a zabouchla skříňku.

„To jsme měly,“ řekla Sophia, když s ní Olivia
vyrazila chodbou, „jenomže Ivy změnila plán.“

„Ví o tom Camilla?“

„Tu přivede Ivy,“ vysvětlila Sophia. „Měly teď
spolu tělák.“

„Ale proč? O co Ivy jde?“ přemítala Olivia.

„To nemám páru,“ odtušila Sophia. „Já jsem
jenom poštovní netopýr.“

Vchod do knihovny se nacházel na konci
široké chodby nedaleko ředitelny. Ivy s Camil-
lou už čekaly u dveří. Ivy jim vyrazila naproti
a podala Olivii mrkev. Druhou rukou předala
Sophii kousek sušeného hovězího červený jako
lékořice.

„Co to je?“ chtěla vědět Olivia.

„Oběd,“ odpověděla Ivy suše.

„Máme spoustu práce,“ prohlásila Camilla.

Olivia si prohlédla mrkev a s nechutí do ní kou-

sla. *To, že upíři říkají lidem „králíci“, ještě neznamená, že se živíme jenom mrkví, pomyslela si.*

Zatímco Olivia a Sophia jedly, Ivy jim vyloužila svůj plán. „Můj otec ze všeho nejvíc miluje dobře připravené prezentace. Vždycky svým klientům předává totálně vražedné prezentace toho, co pro ně chce navrhnout. A tak mě napadlo, že bychom mohly připravit vlastní prezentaci, která by ho přesvědčila, aby si to stěhování rozmyslel.“

„A o čem by měla být?“

„O tom, jak moc je Franklin Grove lepší než Evropa,“ odpověděla Ivy.

Sophia polkla poslední kousek sušeného masa a zavrtěla hlavou. „Ty si myslíš, že Franklin Grove je lepší než Evropa?“ zeptala se nevěřícně. „Vždyť Evropa má Eiffelovku.“

„Ze které může člověk spadnout,“ kontrovala Ivy pohotově.

„A módní přehlídky v Miláně,“ podotkla Olivia.

„Které mezi dívkami po celém světě šíří nezdravý ideál krásy,“ hádala se Ivy. Camilla horlivě přikyvovala.

Sophia pořád nevypadala přesvědčeně. „A co přesně tedy Franklin Grove má a Evropa ne?“

„To je jednoduché,“ řekla Ivy s jiskřičkami v tmavých očích. „*Nás.*“ S tím se otočila na podpatku a otevřela dveře do knihovny.

Olivia se neubránila úsměvu. *No*, pomyslela si, když cupitala za sestrou do knihovny, *za zkoušku to stojí.*

Ivy připochovala k pultu, za kterým se nějaká žena s tmavou rtěnkou a ve stylových černozeleňných brýlích s tlustými obroučkami hrbila nad ohromnou knihou o středověku.

„Je tady pan Collins?“ zeptala se Ivy.

Žena zvedla hlavu od knihy. „Pan Collins se přestěhoval do Nashvillu, kde chce hrát country. Jsem slečna Everlingová, nová knihovnice.“ Vstala, podala Ivy ruku a ta si s ní nadšeně potřásla. Pak se všechny představily. „Vražedný svetr,“ usmála se knihovnice na Sophii, která měla na břicho vyšíváný obrázek holého stromu obsypaného vránami.

Tohle je nová knihovnice? pomyslela si Ivy ohromeně.

„Doufala jsem, že byste nám mohla pomoci, paní Everlingová,“ řekla Olivia.

Knihovnice si dala ruce v bok. „Slečno. Ale to je fuk. Zkuste to.“

„Připravujeme krátkou prezentaci o Evropě,“ ozvala se Camilla.

„Tak o Evropě?“ Slečna Everlingová zvedla ze stolu tužku, jako by to byl meč. „Za mnou.“

Když šla Ivy za knihovnicí, všimla si jejích černobílých pruhovaných legín a šedivé manšestrové sukně. *To by mě zajímalo, jestli je to upírka*, pomyslela si.

„Vítejte v Evropě!“ ohlásila slečna Everlingová, když došly skoro do poslední uličky. Prstem s vínově červeným nehtem přejela po hřbetech několika lesklých paperbacků. „Chcete protančit noc v Barceloně? Zalyžovat si v Alpách? Vykašlat se na školu a užívat si za pětadvacet babek za noc?“

Holky na ni zaraženě zíraly.

„Vtípek,“ zazpívala slečna Everlingová. „Jsem

přece *školní knihovnice*, pamatujete? Ale jinak tady opravdu máme úchvatnou sbírku průvodců,“ uzavřela.

„Máte nějaké knížky o tom, co je na Evropě špatné?“ zajímala se Sophia.

Slečna Everlingová na ni překvapeně pohlédla. „Na Evropě nic špatného není. Po univerzitě jsem tam strávila rok a celou jsem ji procestovala.“ Zvedla oči ke stropu a zasněně si povzdechla. „Tolik kultury a historie...“

„Historie?“ přerušila ji Ivy s významným pohledem ke kamarádkám.

Olivia hned pochopila, na co myslí. „No jo, nebyl snad v Evropě mor?“

„A dvě světové války,“ ušklíbla se Camilla.

Slečna Everlingová se zamračila. „Tak dost,“ řekla a zkoumavě si holky měřila přes skla brýlí. „Co to chystáte za projekt?“

Ivy si pohrávala s jednou z knih v polici. „Snažíme se přesvědčit naši... kamarádku... aby se nestěhovala do Evropy,“ odpověděla opatrně.

Olivia nadšeně přikývla. „Musíme jí ukázat, že Franklin Grove je o moc lepší.“

„Tak teď už chápu,“ řekla slečna Everlingová tiše. „Když mi bylo třináct, moje nejlepší kamarádka se odstěhovala do Kalifornie. Loučení je tak těžké.“

To tedy opravdu je, pomyslela si Ivy smutně.

Slečna Everlingová si zamyšleně poklepala tužkou na tmavé rty. Pak ukázala na foťák visící na Sophiině krku. „Máš na tom fotky svých kamarádek?“

„No jasně,“ přikývla Sophia.

Knihovnice si upravila brýle. „Žádný strach, dámy,“ řekla. „Pomůžu vám sepsat něco, čemu vaše kámoška neodolá. Něco vzrušujícího. Něco emocionálního. Něco opravdu krvavého!“ Přistihla se, že v nadšení použila upířský slang, a hned se opravila. „Tedy něco opravdu skvělého!“

Slečna Everlingová je ta nejzabíjáčtější knihovnice ze všech, pomyslela si Ivy a nadšeně mrkla na kamarádky.

„Takže kdy potřebujete mít ten důležitý projekt hotový?“ zeptala se slečna Everlingová.

„Dneska,“ odpověděla Ivy.

Slečna Everlingová chtěla něco namítat, ale

Sophia ji předešla: „Naše kámoška se má stěhovat už za deset dní.“

„Nemáme času nazbyt,“ podpořila ji Olivia.

„Dobře, dobře,“ podvolila se jim knihovnice. „V tom případě se musíme rozdělit. Kdo zjistí co nejvíc informací o Franklin Grove?“

„To udělám já,“ nabídla se Olivia. „Přistěhovala jsem se teprve před pár měsíci, ráda se něco přiučím.“

„Výborně,“ usmála se slečna Everlingová. „Oddíl místních dějin je v rohu u kopírky. Camillo, co kdyby ses vrhla na Evropu?“

„Rozumím, královno Informasys!“ zasalutovala Camilla. Ivy netušila, co to znamená. Camilla bez ustání dělala podivné narážky na sci-fi knihy, kterými byla posedlá.

„Vida, fanyinka Coal Knightleyové,“ zazubila se slečna Everlingová. „Není nejlepší ze všech? No nic, kapitánko Omega, vaším úkolem je najít nezajímavé obrázky z Evropy. Nebude to snadné. Začněte s těmito průvodci a pak se podívejte do oddělení evropské historie, jak jste plánovaly s Ivy.“

„Vy dvě,“ ukázala slečna Everlingová tužkou na Ivy a Sophii. „Pojďte se mnou k počítačům. Ukážu vám, jak vyrobit obrázkovou prezentaci, která vaši kámošku zaručeně rozesměje i rozbere. Ale hlavně ji přesvědčí, aby tady zůstala!“

V půl páté Olivia stála za svou sestrou na přední verandě Ivyina obrovského domu na vrcholku kopce. Po škole zůstaly s Camillou a Sophií a dokončily prezentaci, která vypadala naprosto úchvatně. Jenže když Ivy sáhla na kliku, Olivii najednou přepadla hrůza. „Počkej,“ vyhrkla.

Sestra se zastavila a Olivia se ohlédla k Franklin Grove pod nimi. Skrz mlhu a holé prosincové stromy v dálce sotva rozeznala střechu školní budovy.

„Vážně si myslíš, že to zabere?“ přemítala nervózně.

„Proč? Nemyslíš, že je ta prezentace vražedná?“ zeptala se Ivy rychle.

„Myslím. Opravdu myslím,“ přiznala Olivia.

„Ale když se můj táta rozhodl, že se přesuneme za jeho novou práci do Franklin Grove, taky jsem ho prosila, abychom se nikam nestěhovali. Ale nepřišla jsem na nic, co by ho přesvědčilo.“

„Jenomže můj táta Franklin Grove zbožňuje,“ odvětila Ivy. „Už odjakživa. A Evropa je sice vražedný světadíl, ale já nechci strávit celou věčnost v nějakém internátu v Lucembursku.“

„No jo, ale to neznamená, že zbožňuje...“ Olivia se odmlčela dřív, než stihla doříct „mě“. Od té doby, co zjistila, že je její opravdový táta, pana Vegu v podstatě neviděla. Iniciační obřad Upířského kulatého stolu sice zajistil, že se stala oficiální členkou upírů komunity, jenže on z ní byl děsně nervózní i potom. *Není mu příjemná samotná moje přítomnost*, říkala si.

„Možná bys mu tu prezentaci měla ukázat beze mě,“ řekla nahlas.

„Ty musíš jít se mnou,“ nesouhlasila Ivy. „Jsi ten nejlepší řečník.“

„Já vím, jenomže on nevypadá, že by... mě měl zrovna *rád*.“ Olivia se pochybovačně kousala do rtu. „Jestli jsem jeho dcera,“ uvažovala se

zvlhlýma očima, „tak proč mě nemá rád? Protože jsem člověk?“

Ivy na ni něžně pohlédla a zavrtěla hlavou. „Naše máma byla člověk jako ty,“ těšila sestru laskavě. „Byla to jeho životní láska.“

„Tak co se stalo?“

„Já nevím, Olivie,“ přiznala Ivy. „Něco ho přinutilo držet si od lidí větší odstup. Změnil se. Ale to znamená, že se může změnit znovu.“

Olivia si zhluboka vzdychla. „Já jenom... dala bych cokoli za poznání, jaké by to bylo, kdyby se stal členem mojí rodiny, víš?“

„Poznáš to,“ ujistila ji Ivy. „Ale nejdřív ho musíme přesvědčit, abychom se nikam nestěhovali.“

Olivia kývla a nadechla se. Nechtěla sestru zradit. „Máš naprostou pravdu,“ uznala.

Ivy se povzbudivě zakřenila, rychle Olivii objala a otevřela dveře.

Pan Vega se hrbil nad stolem ve své pracovně. Ivy se vplížila dovnitř a Olivia zůstala stát u dveří. I přes celou místnost viděla, že něco skícuje uhlím.

„Ahoj, tati,“

„Ahoj, Ivy,“ pozdravil pan Vega a vyskočil ze židle. „Neslyšel jsem tě přicházet.“ Kresbu zastrčil pod hromádku jiných skic.

„Dobrý den...“ začala Olivia, která si najednou nebyla jistá, jak má tomu muži před sebou říkat, „... pane Vego.“

„Ahoj, Olivie,“ odvětil pan Vega upjatě. Až do té chvíle si nevšiml, že stojí ve dveřích. Rychle uhnul pohledem a Olivia posmutněla.

„Na čem pracuješ?“ zajímala se Ivy.

„Jenom si zaznamenávám nějaké nápady,“ odpověděl pan Vega.

„Táta navrhl úplně celý náš dům,“ oznámila Ivy pyšně Olivii.

Olivia už to věděla, ale domyslela, že sestra se to jen pokouší tátovi připomenout. Chtěla říct něco pochvalného, jenže měla svázaný jazyk. „Super,“ zaskřehotala nakonec.

„Každou stěnu, každé prkno, každý vypínač, každou poličku,“ povzdechl si pan Vega. „Bude mi...“ Zarazil se a větu už nedokončil.

„Bude ti to tady chybět?“ dořekla za něj Ivy a usmála se.

„Ano,“ přisvědčil její otec. „Ale dům není dostatečný důvod zůstat,“ dodal rychle.

„Existuje spousta dalších důvodů,“ vyhrkla Ivy. „Vid', Olivie?“

Olivii zaplavil ten známý pocit, který doprovázel každé vystoupení před lidmi. Koneckonců na sobě pořád měla svůj dres roztleskávačky. Nervozita se jako kouzlem rozplynula a ona najednou zase mohla mluvit. „Přesně tak, Ivy!“ souhlasila. Sáhla do batohu, vytáhla cedéčko s prezentací a se zářivým úsměvem ho podala Ivy. *Je čas dát do toho všechno*, blesklo jí hlavou.

„Prosím, Ivy,“ naléhal její otec, když ho odstrčila stranou a vložila cedéčko do počítače. „Mám vážně hodně práce.“

„Tolik práce, že se ani nepodíváš na tu nejdůležitější prezentaci ve svém životě?“ odsekla Ivy. Když sahala po myši, třásla se jí ruka, ale rozhodla se, že tátovi ani sestře nedá najevo, jak moc je nervózní. „Můžeš si sednout tamhle.“

„Nebude to trvat dlouho, pane Vego,“ švitořila Olivia. „Slibuju, že toho nebudete litovat!“

Olivia si prostě poradí se vším, pomyslela si Ivy vděčně.

Otec se poraženě svezl do ušáku proti psacímu stolu. Jakmile Ivy otevřela prezentaci, otočila černou obrazovku tak, aby na ni táta viděl, a pak se postavily každá z jedné strany.

„Připravena?“ zašeptala Ivy.

„Připravena,“ usmála se Olivia a pak jí stiskla ruku.

Ivy sáhla za sebe a znovu klikla myší. Z reproduktorů se ozvaly první tklivé tóny písničky *Paint It Black* od Rolling Stones. Uprostřed prázdné obrazovky mezi Ivy a Olivíí se nejprve objevila malá tečka.

„Tuhle písničku opravdu miluju,“ pochvaloval si pan Vega.

Ivy zakoulela očima. „Já vím,“ špitla, zatímco tečka se zvětšovala a zvětšovala jako meteor přilétající z vesmíru.

„Pšt,“ okřikla ji Olivia, když na obrazovce zablikal nápis doprovázený vířením bubnů.

„NEJDŮLEŽITĚJŠÍ PREZENTACE TVÉHO ŽIVOTA,“ četly obě sestry jednohlasně.

Ivyin táta se pousmál. „Já myslel, že to říkáte jen tak.“

Olivia si profesionálně vystoupila o krok dopředu. Když Mick Jagger zpíval o červených dveřích, které chce natřít načerno, na obrazovce se objevil černobílý reliéf několika skromných chatrčí, který Olivia našla v jedné knize v knihovně. „Píše se rok 1666,“ začala. „Malá skupinka transylvánských exulantů se usídlila na výjimečném kousku země. Rozhodli se, že ho pojmenují Franklin Grove.“

Ivy ohromilo, že se její sestra naučila text zpařiti. Zkoušela to také, ale nakonec si na dlaně napsala taháky. „Ve stejném roce,“ řekla Ivy a mrkla na ruku, „na druhé straně oceánu...“

Na obrazovce naskočila podobná dřevořezba, tentokrát ovšem zobrazovala mnohem větší město zachvácené vysoko šlehajícím plameny. „... zlikvidoval velký požár v Londýně domovy 70 000 nevinných lidí!“

Obrázek doprovázely nahrávky křiku a jeko-

tu. Ivy si všimla, že táta sebou trhl, což brala jako dobré znamení.

„A to je jen první z rozdílů,“ prohlásila Olivia nepřírozeně hlubokým hlasem.

„Takhle to vypadá na nejvyšším vrcholu Evropy,“ popisovala Ivy obrázek laviny ohrožující skupinu lyžařů.

„A takhle na nejvyšší vrcholku ve Franklin Grove,“ dodala Olivia, když se na obrazovce objevila Sophiina nádherná fotografie Vegovic domu pod karmínovou večerní oblohou.

„Takhle fandí lidi ve Franklin Grove,“ pokračovala Ivy a ukázala na fotografii Olivie vítězně máchající pěstí na vrcholku pyramidy roztleskávaček Ďáblů z Franklin Grove. Ivy by přísahala, že v tátově pohledu zahlédla záblesk hrdosti. *Funguje to!* radovala se v duchu.

„A takhle fandí lidi v Evropě,“ řekla Olivia s pohledem upřeným na fotografii rvoucích se fotbalových fanoušků.

Nakonec přišla Ivyina nejoblíbenější část prezentace. „Takhle to bude vypadat, když zůstaneme ve Franklin Grove,“ oznámila. Na obrazovce

se střídal jeden obrázek za druhým, které doprovázely jen akordy Rolling Stones. Ivy ve vínových plesových šatech a její táta ve smokingu před halloweenským plesem, černobílá fotka z časopisu *Vamp!*, na které se Ivy a Olivia na sebe dívaly v koupelnovém zrcadle, táta tleskající Olivii poté, co složila všechny tři zkoušky iniciačního obřadu, Ivy, Sophia, Olivia a Brendan před hrobkou Brendanovy rodiny, Ivyin táta zamyšleně sedící v rohu obývacího pokoje, zatímco před ním si nadšeně povídají Ivy a Olivia. A další a další fotografie.

Ivy pozorovala tátův výraz. Poznala, že je dojatý. Zaujatě se předkláněl a leskly se mu oči.

Nakonec znovu vystoupila Olivia. „A takhle, pane Vego,“ prohlásila, „by to mohlo vypadat v Evropě.“

Hudební doprovod najednou šíleně zrychlil a zesílil, až se proměnil v nesrozumitelné skřeky. Na obrazovce se rychle střídaly jiné obrázky: muž s knírem prchající před býkem, dvě maličká evropská auta při srážce, bombardéry z druhé světové války, zřícený činžovní dům ve Francii,

fotbalista s bolestným výrazem porážky ve tváři, kresba běsnící sopky Vesuv.

Obrázky i nepříjemný zvuk skončily. Krátce nato znovu spustila tklivá melodie ze začátku prezentace a na černé obrazovce naskočila otázka: „Franklin Grove, nebo Evropa?“

Ivy a Olivia vítězně přečetly text z posledního snímku: „FRANKLIN GROVE!“

Ivyin táta nadšeně zatleskal. Do obličeje se mu vrátila barva a úsměv, které Ivy neviděla už několik týdnů. „Výtečná práce,“ pochválil je. „Skvělá prezentace! Měly byste ji nabídnout místní obchodní komoře.“

Věděla jsem, že se mu bude líbit, pomyslela si Ivy. *Věděla jsem, že to zabere!* „Takže se nestěhujeme?“ vyhrkla.

V tom okamžiku úsměv z tátových rtů zmizel, jako když se měsíc v úplňku skryje za tmavými mraky. Ztěžka se opřel a zkoumal své ruce. Olivia se polekaně podívala na Ivy.

„Copak nevidíš, kolik tady toho máme, tati?“ naléhala Ivy.

„Neodjíždějte,“ přidala se Olivia tiše.

„Já musím,“ zašeptal pan Vega. Smutně k nim zvedl oči. „Musíme odjet Ivy. Já vím, že je to pro tebe těžké, ale musíš se s tím zkusit smířit.“

Ivy se na něj nevěřícně podívala. *Proč jsi tak tvrdohlavý?* pomyslela si. Snažila se vymyslet nějaký argument, který by ho přesvědčil o tom, že přece nemůžou odjet do Evropy.

Táta se přinutil ke strnulému úsměvu, který ve srovnání s tím před chvílí vypadal úplně falešně. „Měla bys radši zkusit najít si na Evropě něco dobrého,“ zkusil to povzbudivě.

Ivy zavrtěla hlavou a otočila se k Olivii. „Myslela jsem, že vyslyší rozum. Nebo emoce. Nebo nás,“ dodala tiše. „Ale asi jsem se spletla.“

Bez dalšího slova odvedla sestru z pracovny. Bylo jí jasné, že i Olivia má slzy na krajíčku.

KAPITOLA 3

Když druhý den seděla Ivy s Olivíí, Sophíí, Camillou a Brendanem u oběda, pořád měla černočernou náladu.

„Můj otec je neuvěřitelný,“ běsnila. „Je rozhodnutý, že se odstěhujeme. Nejsem si jistá, jestli vůbec existuje něco, co by ho přimělo změnit názor.“

„Zkoušelas ho kousnout do nohy?“ zeptal se Brendan. „Moje sestřička Bethany to tátovi jednou udělala a rozhodně si tím získala jeho pozornost. Málem musel jet do nemocnice.“

Ivy se ani neusmála. „Můj otec nemocnice nemá rád,“ řekla zasmušile.

Olivia, která seděla proti ní, šťouchala vidličkou do kousku brokolice. „Myslíš, že chce do Evropy, aby přede mnou utekl?“ zeptala se tiše.

Ivy občas zapomínala, že pro Olivii je to stejně těžké jako pro ni – možná i těžší. „To by neudělal, Olivie,“ řekla tak povzbudivě, jak jen dokázala. „Jde o tu práci. Je to vražedná příležitost.“

„Neříkal snad, že dostal nabídku, kterou nemůže odmítnout?“ zeptala se Sophia. Ivy přikývla.

„Jenže my pořád ani nevíme, proč nás vlastně rozdělil,“ poznamenala Olivia. „Třeba jsem ho jako miminko kousla do nohy.“

Ivy se usmála. „Prostě si nemyslím, že by se chtěl stěhovat pryč jenom kvůli tobě, Olivie. O té práci mluvil ještě dřív, než ses přistěhovala do Franklin Grove.“

Olivia na ni vděčně pohlédla. „Máš pravdu,“ přikývla. „Promiň, že se chovám jako neurotik.“

„Musíme přijít na něco, čemu nemůže konkurovat ani práce snů,“ řekla Camilla.

Brendan přikývl, až mu tmavé kudrny spadly do očí. Byl tak smrtelně nádherný. „Když bude

